Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΤΗΣ ΜΟΥΡΑ

ΕΚΕΙΝΗ (Δεκαοχτώ χρόνων. Είνε μόνη στὸ σπίτι. Οἱ γονεῖς της πῆγαν στὸ θέατρο. Ὁ ἀδελφός της στὸν κινηματογράφο. Ἡ ὑπηρέτρια εἶνε στὴν κουζίνα. Ἐκείνη κάθεται στὴν τραπεζαρία καὶ ψάχνει στὸν κατάλογο τοῦ τηλεφώνου νὰ βρῆ ἕνα ὄνομα στὸ γράμμα Κ. Τὸ βρίσκει κι' ἔπειτα ἀνάβει ἕνα σιγαρέττο καὶ κυττάζει χαμογελῶντας τὸ τηλέφωνο. Τέλος, παίρνει τὸ ἀκουστικό, ψιθυρίζοντας) : Ὤ, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ μένα, ἂν δὲν εἶνε καλὸ αὐτὸ τὸ συστημα ! Ἐμπρός !... Ὁ κύριος Κρεμιέ ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μάλιστα. Ὁ ἴδιος.

ΕΚΕΙΝΗ (στενοχωρημένη καὶ χαρούμενη συγχρόνως).—Ὤ !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἐμπρός.... Ποιὸς τηλεφωνεῖ, παρακαλῶ ;....

ΕΚΕΙΝΗ.—Περιττὸ νὰ σᾶς πῶ τ' ὄνομά μου. Δὲν μὲ ξέρετε.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Λυποῦμαι πολύ, γιατί ἔχετε μιὰ πολὺ ὤμορφη φωνή.

ΕΚΕΙΝΗ.—Δὲν ξέρετε τ' ὄνομά μου. Ἐμένα ὅμως μὲ ξέρετε....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δὲν τὸ πιστεύω.

ΕΚΕΙΝΗ.—Ὤ, γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιη, ἀφοῦ σᾶς ξέρω ἐγώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πότε γνωριστήκαμε ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ὄχι... Δὲν γνωριστήκαμε ἀκριβῶς.... Μὰ σᾶς ξέρω.... Δὲν μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποιὰ εἶμαι ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μοῦ εἶνε ἀδύνατον.

ΕΚΕΙΝΗ.—Γιὰ θυμηθῆτε τὶς γνωριμίες σας. Κι' ἀρχίστε μάλιστα ἀπὸ σήμερα. Τί κάνατε σήμερα ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ὤ, εἶνε ἀπλούστατο. Βγῆκα τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ σπίτι, πῆγα στὸ γραφεῖο, ἐργάστηκα, γύρισα τὸ μεσημέρι, δὲν μάλωσα μὲ κανένα, ἔπειτα βγῆκα πάλι τὸ ἀπόγευμα, πῆγα πάλι στὸ γραφεῖο κ' ὕστερα ἀπλούστατα γύρισα ἥσυχα - ἥσυχα στὸ σπίτι. Τὸ βράδυ ἔμεινα μέσα. Κάθησα κοντὰ στὸ ραδιόφωνο καὶ πέρασα εὐχάριστα λίγη ὥρα.

ΕΚΕΙΝΗ.—Αὐτὸ εἶνε ὅλο ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τί ἄλλο θέλετε ; Μήπως ἔχετε σεῖς νὰ μοῦ προτείνετε κανένα καλύτερο πρόγραμμα ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Δὲν θυμᾶστε τίποτε, ποὺ νὰ συνέβη σήμερα τὸ πρωὶ ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ὄχι.

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἄ ! αὐτὸ δὲν μὲ κολακεύει διόλου....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Χίλιες φορὲς συγγνώμην, μὰ δὲν ξέρω τί πρέπει νὰ θυμηθῶ...

ΕΚΕΙΝΗ.—Περίεργο ! Δὲν θυμᾶστε ὅτι μοῦ πιάσατε τὸ χέρι, σήμερα τὸ πρωὶ ; Μοῦ τὸ σφίξατε μάλιστα τόσο, ὥστε μοῦ πονοῦν ἀκόμη τὰ δάχτυλα ,

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δὲν θυμοῦμαι τίποτα. Γιὰ βοηθῆστε τὴ μνήμη μου μὲ κανμιὰ λεπτομέρεια.

ΕΚΕΙΝΗ.—Εἶμαι ἐκεῖνο τὸ κορίτσι, ποὺ ἔστεκε δίπλα σας στὸ τράμ, σήμερα τὸ πρωί.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κι' ἔπειτα ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἔπειτα, νά, εἴσαστε κοντά μου, ἀγγίξατε τὸ χέρι μου δυὸ τρεῖς φορὲς κι' ἄξαφνα....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τὸ ἔσφιξα μὲ δύναμι....

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἀκριβῶς. Μὲ κυττάζατε στὰ μάτια μὲ τόση τρυφερότητα, πού, μὰ τὴν ἀλήθεια, κάνατε τὴν καρδιά μου νὰ τρέμη. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ πέρασ' ἀπὸ μπροστά σας γιὰ νὰ κατεβῶ, μοῦ ψιθυρίσατε : «Ἀγάπη μου...». Τὴν ἴδια στιγμὴ κάποιος κύριος γνωστός σας εἶπε τ' ὄνομά σας....

(Στενοχωρη σιγή. Ἔπειτα ἐκεῖνος τὴ ρωτάει μὲ ἀλλαγμένη φωνή) :

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Καὶ τώρα ; Γιὰ ποιὸ λόγο τηλεφωνήσατε ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἤθελα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὅλη τὴ μέρα θυμόμουν ἐκεῖνο τὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ καὶ τὸν τρυφερὸ λόγο σας....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἦταν ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ συμπάθεια... Μικρὲς ὠμορφιὲς τῆς ζωῆς, ποὺ περνοῦν....

ΕΚΕΙΝΗ.—Γιὰ ἕναν ἄνδρα μπορεῖ... Ὄχι ὅμως καὶ γιὰ ἕνα κορίτσι.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εἴσαστε τόσο εὐαίσθητη ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Δὲν ξέρω... Εἶμαι ὅμως ἐλεύθερη, εἰλικρινής, μοντέρνα. Θέλησα νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειά μου καὶ νὰ σᾶς μιλήσω....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Καὶ τὴν ἱκανοποιήσατε ! Εἴσαστε τώρα εὐχαριστημένη;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ὄχι ἀκριβῶς, μὰ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ζητάη πολλὰ πράγματα....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Θαυμάζω τὸ πρακτικό πνεῦμα σας.

ΕΚΕΙΝΗ.—Δὲν ξέρω καὶ δὲν θέλω νὰ ξέρω τί θὰ συλλογισθῆτε γιὰ μένα, καὶ δὲν σᾶς λέω πάλι τί σκέπτομαι γιὰ σᾶς...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δὲν εἶμαι περίεργος....

ΕΚΕΙΝΗ.—Οὔτε ὅμως καὶ τόσο ἀνόητος, ὥστε νὰ νομίζετε πὼς ἕνας τρυφερὸς λόγος δὲν ἔχει ἠχὼ στὴν καρδιὰ ἑνὸς κοριτσιοῦ.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τί παράξενη ποὺ εἴσαστε !

ΕΚΕΙΝΗ.—Παράξενη ; Κάθε ἄλλο !....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἀλήθεια, ἐλᾶτε, πῆτε μου τ' ὄνομά σας....

ΕΚΕΙΝΗ.—Μὰ τί σᾶς ἐνδιαφέρει ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Θέλω νὰ τὸ μάθω. Ἐσεῖς ὡστόσο ξέρετε τὸ δικό μου.

ΕΚΕΙΝΗ.—Μὲ λένε Μαρία - Λουΐζα, εἶμαι δεκαοχτὼ χρόνων καὶ ψηλὴ ἕνα μέτρο κι' ἑξῆντα πόντους... Τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν μου τὸ ξέρετε. Ξέρετε ἐπίσης τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν μου....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἔχετε γονεῖς ; ἀδελφούς ; ἀδελφές ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἔχω γονεῖς κ.' ἕναν ἀδελφό. Ὁ μπαμπᾶς εἶνε ἀρχιλογιστὴς σὲ μιὰ Τράπεζα. Ἡ μαμὰ διευθύνει τὸ σπίτι, ὁ ἀδελφός μου σπουδάζει, ἐγὼ εἶμαι ὑπάλληλος. Θέλετε τίποτ' ἄλλο ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εἴσαστε ἀκόμη θυμωμένη ποὺ εἶχα ξεχάσει τὴν πρωϊνή μας συνάντησι στὸ τράμ ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ὄχι. Δὲν εἶμαι θυμωμένη, γιατί κατάλαβα ἀμέσως ὅτι θέλατε νὰ παίξετε μαζύ μου. Ἦταν ἔξυπνο αὐτό. Τ' ὁμολογῶ. Ἔπειτα ἴσως νὰ ἦταν κι' ἕνα εἶδος μαθήματος.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Γιατί ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Γιατί δὲν εἶνε καὶ τόσο τῆς μόδας τὰ κορίτσια ποὺ τηλεφωνοῦν πρῶτα σ' ἕναν νέο, ἐπειδὴ ἐκεῖνος τοὺς ἔπιασε τὸ χέρι μέσα στὸ τράμ....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἐλπίζω, ὡστόσο, αὐτὴ ἡ μόδα νὰ γενικευθῆ. Μοῦ ἀρέσουν τὰ κορίτσια ποὺ δὲν κρύβουν τὰ αἰσθήματά τους καὶ ποὺ λένε σ' ἕναν νέο : «Γιὰ στάσου, φίλε μου, μὴ ξεχνᾶς ὅτι δὲν πέρασες ἀπαρατήρητος ἀπὸ κοντά μου». Ἂν ἐδῶ καὶ πενῆντα χρόνια ἐπικρατοῦσε αὐτὴ ἡ μόδα, δὲν θὰ γινόντουσαν τόσοι ἀταίριαστοι γάμοι καὶ ἡ δεσποινὶς Καρολίνα θὰ παντρευόταν δίχως ἄλλο τὸν Βέρθερο, κ' ὄχι τὸν Ἀλβέρτο. Ναί... Αὐτὴ τὴ στιγμὴ καταλαβαίνω ὅτι πολλοὶ ἄνδρες πῆραν γυναῖκες ποὺ δὲν ἦσαν ἀντάξιές τους.... Μαρία - Λουΐζα, γιατί δὲν μοῦ λέτε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου σας ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Προτιμῶ νὰ σᾶς τηλεφωνήσω ἐγώ : Δὲν θὰ ἤθελα νὰ τύχη στὸ τηλέφωνο ὁ μπαμπᾶς... Γιατί ὁ μπαμπᾶς εἶνε περίεργος.... Δηλαδὴ ἔχει παληὲς ἰδέες.....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Θὰ τηλεφωνήσετε αὔριο ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ναί... Ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἂν μπορέσω. Δὲν ξέρω ἂν θὰ εἶμαι μόνη αὔριο τὸ βράδυ στὸ σπίτι, γιὰ νὰ σᾶς τηλεφωνήσω ἀπὸ δωπέρα. Καὶ τώρα, καληνύχτα καὶ μὴ βάζετε στὸ νοῦ σας κακὲς ἰδέες γιὰ μένα....

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Καληνύχτα, Μαρία - Λουΐζα.... Καὶ μὴν παραξενευτῆτε ἂν αὔριο σᾶς φανῆ ἀλλοιώτικη ἡ φωνή μου. Θὰ εἶνε ἀπὸ τὴ μεγάλη συγκίνησι...

ΕΚΕΙΝΗ.—Ναί.... καταλαβαίνω... καληνύχτα....

(Κρεμάει τὸ ἀκουστικὸ κι' ἀγκαλιάζει τὸν ἑαυτό της, γιὰ νὰ κρατήση ὅλη δική της τὴ χαρά, ποὺ πλημμυρίζει τὴν καρδιά της. Ἔπειτα, πρὶν γυρίσουν οἱ ἄλλοι, τρέχει καὶ κλείνεται στὴν κάμαρά της, γιὰ νὰ μὴν ταράξη κανεὶς τὰ τρελλὰ ὄνειρά της).

ΕΚΕΙΝΟΣ (κρεμάει τὸ ἀκουστικὸ καὶ στέκεται ἀκίνητος μιὰ στιγμή, συλλογισμένος. Ἄξαφνα μπαίνει στὸ δωμάτιο ἕνας νέος εἰκοσιπέντε χρόνων, εὔθυμος, ἀμέριμνος καὶ μὲ γερὸ κορμί, σὰν ἀνοιξιάτικο δένδρο. Κυττάζει Ἐκεῖνον χαμογελῶντας καὶ τοῦ λέει : «Καλησπέρα, μπαμπᾶ !»).—Καλησπέρα. Μιλοῦσα τώρα στὸ τηλέφωνο μ' ἕνα κορίτσι... Μ' ἐκεῖνο τὸ κορίτσι, ποὺ τοῦ ἔκαψες τὸ χέρι σήμερα τὸ πρωὶ μέσα στὸ τράμ.... Τοῦ εἶπες μάλιστα κι' ἕνα τρυφερὸ λόγο.... Ἔλα, μὴ διαμαρτύρεσαι. Εἶνε ἀλήθεια ! Νόμισε πὼς μιλοῦσε μαζύ σου καὶ τὴν ἄφησα νὰ τὸ πιστεύη. Τῆς μίλησα μὲ καλὸ τρόπο. Ἀποχαιρετιστήκαμε μάλιστα μὲ πολὺ συμπάθεια, ποὺ στοργικά. Τὴν λένε Μαρία - Λουΐζα, εἶνε δεκαοχτὼ χρόνων, ἔξυπνη, εὐγενική, χαριτωμένη κι' ἔχει μιὰ πολὺ ὤμορφη φωνή. Θὰ σοῦ τηλεφωνήση κ' αὔριο. Φρόντισε λοιπὸν νὰ εἶσαι ἐσὺ στὸ τηλέφωνο. Καί... μὴν τὴν ἀρήσεις, ἂν σοῦ ἀρέσει... Ἂν εἶχα τὰ χρόνια σου, ἂν ἤμουν εἴκοσι χρόνων πὼ νέος... θὰ σοῦ ἔδειχνα ἐγὼ πῶς πιάνουν τὸ χέρι ἑνὸς ὤμορφου κοριτσιοῦ..... Λοιπόν, σύμφωνοι ; Ἂν σοῦ ἀρέσει, μπορεῖς νὰ τὴν πάρης γυναῖκα σου. Ἐμένα μοῦ ἔκανε καλὴ ἐντύπωσι, ἂν καὶ δὲν τὴν ἔξερω στὸ πρόσωπο. Μὰ ξέρω τώρα πολὺ καλὰ τὴν ψυχή της.

(Ὁ γυιὸς Ἐκείνου, κατακόκκινος, ἔχει σκύψει τὸ κεφάλι καὶ δὲν τολμάει νὰ μιλήση ἀπὸ τὴ συγκίνησί του. Ἡ Μαρία - Λουΐζα, ποὺ ἀπὸ τόσες μέρες τὴν παρακολουθεῖ γιατί τὴν λατρεύει, τοῦ τηλεφώνησε λοιπόν ! Ἄξαφνα, ἀγκαλιάζει τὸν πατέρα του, τὸν φιλάει πολλὲς φορὲς στὸ πρόσωπο καὶ ἀποτραβιέται στὴν κάμαρά του εὐτυχισμένος.

Ἐκεῖνος ἀνάβει ἕνα τσιγάρο, ἀνοίγει τὸ ραδιόφωνο καὶ συλλογίζεται μ' ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως τὴ νύφη του).

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο «ΨΗΛΟΤΕΡΟΣ»

Μιὰ περίοδο οἱ περίφημοι ἀρχηγοὶ τῶν Μπόερς Κροῦγερ καὶ Ζουμπὲρ τἄχαν χαλάσει καὶ ζητοῦσαν καὶ οἱ δυὸ εὐκαιρία νὰ πειράξη ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ Κροῦγερ, ἐνῶ ὑπέγραφε μερικὰ ἔγγραφα, θέλησε νὰ πάρη κάτι χαρτιὰ ἀπὸ κάποιο ράφι, μὰ δὲν ἔφτασε, μ' ὅλο ποὺ τεντώθηκε πάνω στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν του.

—Στάσου, Παῦλο, νὰ σοῦ τὰ κατεβάσω ἐγώ ! τοῦ εἶπε τότε ὁ Ζουμπέρ. Εἶμαι ψηλότερος ἀπὸ σένα....

—Γελιέσαι... τοῦ ἀπάντησε ὁ Κροῦγερ. Εἶσαι μόνο μακρύτερος !...